

W ZESZYCIE

– Na ogół użytkownicy języka posługują się dwiema jego odmianami substancjalnymi – mówioną i pisaną; determinuje to, że ich przekazy różnią się nie tylko tworzywem, ale także stylem poznawczym, budową tekstów i ich spójnością.

– Teksty młodzieży licealnej, tworzone z intencją oddania cech języka charakterystycznych dla płci, wykazują, że młodzież kieruje się przede wszystkim stereotypami kulturowo-językowymi, nie zaś realnymi właściwościami języka obu płci.

– W wypowiedziach internautów, komentujących wydarzenia polityczne, występują liczne neologizmy, mające – w większości – postać kontaminacji leksykalnych, którym na poziomie konceptualnym odpowiadają amalgamaty pojęciowe.

– W telewizyjnych serwisach informacyjnych kształtują się pewne uogólnione wzorce czytania towarzyszące akcentowaniu, które jest jednym z kilku ważnych środków ekspresyjnych, służących optymalnemu zrozumieniu treści komunikatów.

– Wynikiem świadomości fonologicznej jest zdolność różnicowania fonemów, dokonywanie operacji na cząstkach fonologicznych, pamięć i percepcja słuchowa oraz koordynacja zmysłowo-ruchowa; badania wykazują, że uczniowie mają te umiejętności wykształcone poniżej przyjętych norm.

– Odchylenia od norm ortograficznych występujące w tekstach uczniowskich pojawiają się najczęściej w cząstkach fleksyjnych (najczęściej na granicy tematu fleksyjnego i końcówki), a także na granicy cząstek słowotwórczych.

– Socjolekt osób z niepełnosprawnością wzroku ma charakter ekspresywny; leksyka i metaforyka służą manifestowaniu pozycji społecznej tej grupy osób oraz postaw przyjmowanych przez nie wobec swej niepełnosprawności.

Komunikacja językowa – mowa – pismo – interpunkcja – język płci – komentarz internetowy – neologizm – amalgamat pojęciowy – język telewizji – akcentowanie – świadomość fonologiczna uczniów – świadomość ortograficzna uczniów – socjolekt osób z niepełnosprawnością wzroku – leksyka – metaforyka.

Red.